

Instruments amb vida

Hi havia una vegada fa molts i molts d'anys un poble molt petit, que per arribar a ell havies de passar pel mig d'un gran bosc. En aquell poble vivia una al·lota molt bonica, amb els cabells llargs, arrissats i de color d'or. Uns ulls blaus com el cel. Ningú es podia imaginar el bonica que era, aquella al·lota es deia Laura.

Vivia a una casa petita i vella amb la seva mare i la seva àvia. Eren bastant pobres.

Un dia la mare es va posar malalta, el metge del poble va dir que necessitava tres tipus d'herbes per fer una infusió perquè es recuperés. Na Laura que l'estimava amb tot el seu cor, no s'ho va pensar dues vegades i se'n va anar al bosc per cuir les herbes.

Quan estava enmig del bosc va començar a fer un fred terrible i als pocs minuts va començar a ploure. Ella va córrer nerviosa fins que va arribar a una casa i molt impacient va trucar a la porta...

—És que hi ha algú? —va demanar.

Va passar una bona estona... fins que un home li va obrir, semblava molt enfadat.

Na Laura li va demanar si podia quedar fins que atures aquella pluja. Aquell home li va dir que sí però només es podia quedar a la sala on estava l'estufa.

Al poc temps d'estar en aquella sala tota sola, va sentir un piano. Però ella va pensar que era la seva imaginació perquè tothom estava dormint, però als pocs minuts després el va tornar a sentir.

Na Laura va anar a la sala a d'on sortia aquell soroll del piano, va trucar a la porta però ningú li va obrir, ella va empènyer la porta i va veure una habitació plena d'instruments amb vida.

Els instruments tan sorpresos de pensar que aquella al·lota els havia descobert li varen contat tot el que havia passat. Va començar a parlar la guitarra, el primer de tot nosaltres tots i totes som persones com tu. Tot va començar quan un dia de sol vàrem passar per devora d'aquest castell trepitjant l'herba, l'home d'aquell castell ens va veure i ens va cuir i ens va tancar a una sala.

El piano va intervenir, i als pocs minuts d'estar tancats ens va tirar una poció perquè ens féssim instruments.

Duim més de trenta anys tancats aquí va dir la flauta.

—Què ens podries ajudar a sortir d'aquí?

Na Laura, tota sorpresa va dir que avui se'n duria tres instruments a la seva bossa i que demà tornaria per uns altres tres fins que no en quedés cap. Però quan va sortir del castell l'home també la volia convertir en un instrument, na Laura va anar i li va demanar que li passava i aquell home li va dir que ningú l'estimava i que mai havia tingut amics. Na Laura li va proposar que tot podia canviar si ell posava de la seva part, aquell home va rectificar del que havia fet durant tots aquests anys i va tirar una poció perquè tots els instruments es fessin persones, com eren antes. Na Laura el va dur al seu poble i li va presentar a tota la gent, l'home va veure a la mare de na Laura que estava morint i va fer una poció perquè es poses bona. Aquell home va dir que tothom podia anar al seu castell a fer festes i a refugiar-se si feia pluja o una tempesta molt grossa. Des d'aquell moment la gent d'aquell poble el va mirar d'una altre forma. El convidaven a festes...

Van viure feliços per sempre

Pseudònim: Anma